

Meditacions: Solemnitat de sant Josep

Reflexió per a meditar en la solemnitat de sant Josep. Els temes proposats són: l'oració de Josep anima les seves accions; una oració que posa la mirada en Jesús; el patriarca es mou amb la llibertat i la confiança que dona l'amor.

.....

— L'oració de Josep anima les seves accions

— Una oració que posa la mirada en Jesús

— El patriarca es mou amb la llibertat i la confiança que dona l'amor

.....

LES BIOGRAFIES dels grans personatges solen estar plenes de discursos importants i fets extraordinaris. A més, molts cops s'insereixen en un context de crisi existencial o social, on la seva aportació resulta visiblement important. D'aquí que la figura serena i forta de sant Josep, havent suscitat tanta devoció al llarg dels segles, ens resulti sorprenent: els Evangelis no ens transmeten cap de les seves paraules i la seva actuació en general fou senzilla, sense dramatismes. Als nostres ulls se'ns mostra com un personatge discret.

Però, «sant Josep ens recorda que tots els que estan aparentment ocults o en “segona línia” tenen un gran protagonisme en la història de la salvació»^[1]. Tot i que en la seva vida no s'observen accions exteriors portentoses, hi ha una vida interior plena d'activitat. Hi veiem un home que va saber respondre als desafiaments des del silenci de l'oració i que, per això, va poder fer les obres amb la llibertat que emana del veritable amor.

«Els Evangelis parlen exclusivament del que Josep “feu”; però permeten descobrir en les seves “accions” — ocultes pel silenci— un clima de profunda contemplació»^[2]. Sant Joan Pau II ens revela així el secret que s'amaga darrere de les obres del sant Patriarca: tota la seva vida era veritable oració. Sant Josep estava atent a la veu de Déu que s'amaga darrere de tots els fets i de totes les persones; això li permeté escoltar-lo

fins i tot en les tènues imatges dels somnis. La Sagrada Escriptura ens diu que, mentre dormia, descobrí la vocació que ompliria de contingut cada dia de la seva vida: cuidar Jesús i Maria. Un àngel el visità de nit per revelar-li el pla de Déu i omplir així el seu desig de ser feliç fent la voluntat de Jahvè (cfr. *Mt* 1, 20). Ni en aquells moments podem escoltar la resposta de Josep al missatge angèlic; simplement constatem que, des d'aleshores, totes les seves accions són la millor resposta als requeriments divins.

Entre la vida interior de sant Josep i les seves manifestacions exteriors ja no veiem cap fissura perquè transforma la seva pròpia vida en un camí d'oració. Només una ànima profundament contemplativa com la seva aconsegueix convertir el somni de Déu en el seu propi. Sant Josepmaria predicava contínuament la fondària que suposa unir,

d'aquesta manera, el diví amb l'humà: «Acostumeu-vos a buscar la intimitat de Crist amb la seva Mare i amb el seu Pare, el Patriarca Sant, que tindreu el que Ell vol que tinguem: una vida contemplativa. Perquè estarem, simultàniament, a la terra i al Cel, tractant les coses humanes de manera divina»^[3].

DES DEL NAIXEMENT de Jesús a Betlem, enmig de la pobresa, el sant Patriarca no s'haurà cansat mai de contemplar el rostre de Déu fet nen. És fàcil imaginar la seva mirada, plena d'afecte, en Jesús durant la primera nit que passà en aquesta terra. Amb el pas dels anys recordarà constantment aquell primer somni diví que li havia obert un horitzó insospitat a la seva existència: poder dur Maria i el Nen a casa seva. Però, l'oració de Josep s'aniria configurant

amb el temps, al ritme de la vida de Jesús i dels esdeveniments ordinaris. «Per a sant Josep, la vida de Jesús fou un continu descobriment de la pròpia vocació»^[4]. La seva vida contemplativa no era mai una excusa per a la passivitat. Tot el contrari: la precària tranquil·litat de Betlem és interrompuda per un nou somni: Déu el convida a exiliar-se amb la família a Egipte. I precisament perquè l'oració és el foc que el mou, es posa en camí de seguida. De sant Josep aprenem que tota veritable renovació, tot nou impuls, neix d'una contemplació de Jesús que ens porta al diàleg amb Déu.

La vida de la Sagrada Família, ja de tornada a Natzaret, pot descriure's així: «El Fill de Déu està ocult per als homes i només Maria i Josep custodien el seu misteri i ho viuen cada dia: el Verb encarnat creix com home a l'ombra dels seus pares, però, al mateix temps, aquests romanen

ocults en Crist, en el seu misteri, vivint la seva vocació»^[5]. A ulls de la gent del poble, res extraordinari passava en aquella santa casa que, d'alguna manera, és per nosaltres també una càtedra d'oració en la vida ordinària. També nosaltres podem viure en la vida oculta de Crist. La vida de Josep i de Maria es desenvolupa en un constant diàleg amb Jesús: ells viuen per veure créixer el Senyor, però són ells els que van creixent als ulls de Déu. Ells cuiden Jesús en una casa humil de Natzaret mentre Déu els protegeix en la gran mansió del seu amor.

«La vostra vida oculta amb Crist en Déu» (Co 3, 3). La nostra vida d'oració ens duu, com a sant Josep, a refugiar-nos sempre en el Senyor. El Sant Patriarca pogué suportar la humiliació del pessebre, la cruesa de l'exili i l'aparent monotonia d'una vida corrent, perquè va saber posar el seu cor en Jesús: el lloc on tota

situació es torna habitable. Mai veié la seva vocació com un conjunt de coses per complir, sinó com el regal immerescut de poder viure en tot moment al costat del Fill de Déu.

EL SILENCI DE sant Josep davant les mocions divines ens pot servir per endinsar-nos en la llibertat amb la qual el Patriarca es movia dins els plans de Déu. En un primer moment podria semblar-nos que aquella senzillesa tanca una vida sense ideals propis o potser una resposta massa mecànica. Però, en contemplar-la més de prop, ens adonem que es tracta, més aviat, d'una vida satisfeta per la llibertat de l'amor. La veritable oració, quan és un diàleg obert amb Déu, ens va regalant la possibilitat de mirar el món, d'alguna manera, des de la seva posició. Llavors la nostra

vida adquireix una dimensió diferent, insospitada, com la de sant Josep, que «va saber posar fe i amor en l'esperança de la gran missió que Déu, servint-se també d'ell —un fuster de Galilea—, estava iniciant en el món: la redempció dels homes»^[6].

«La lògica de l'amor és sempre una lògica de llibertat, i Josep fou capaç d'estimar d'una manera extraordinàriament lliure. Mai se situà al centre. Va saber com descentrar-se, per posar Maria i Jesús al centre de la seva vida»^[7]. L'oració ens fa veritablement lliures perquè ens permet endinsar-nos en la lògica de l'entrega, en una lògica que ens torna més *lleugers* i ens permet donar el pes adient a cada cosa. Quan establím un diàleg constant amb Déu, les nostres vides ja no estan supeditades necessàriament als nostres gustos o cansaments, tot i que existeixin. Tampoc les nostres misèries ens preocupen massa,

perquè sabem que Ell ve a ajudar-nos per curar-nos i per convertir-les en font de vida, com ho foren les mans nafrades i el costat obert de Crist.

Però això no significa que la vida d'oració de sant Josep no hagi conegut dificultats. Sabem que en una ocasió, de tornada de Jerusalem, es va perdre Jesús adolescent (cfr. *Lc* 2, 45). Podem imaginar amb quina angoixa el buscaria. Pel seu cap passarien tants records entranyables amb un to diferent. Potser se li escaparia alguna llàgrima. Però durant els tres dies que durà la incertesa, no havia deixat de perseverar interiorment «fixos els ulls en Jesús» (*Hb* 12, 2). La recerca exterior, un altre cop, era el reflex de la seva constant recerca interior. El sant Patriarca no comprengué la resposta que li donà Jesús quan per fi el trobà al temple, però la seva vida ja es trobava de tal manera en les

mans de Déu, que fins i tot llavors es deixà guiar per ell. Aquí rau la grandesa de la personalitat de sant Josep i que li demanem en el dia de la seva festa: confiar plenament en Déu. I Déu mai defrauda, perquè els seus somnis per a nosaltres, tot i que de vegades ens superen, són sempre bons.

.....

[1] Francesc, carta apostòlica *Patris corde*, Introducció.

[2] Sant Joan Pau II, *Redemptoris custos*, n. 25.

[3] Sant Josepmaria, Apunts de la predicació oral, 26-V-1974.

[4] Sant Josepmaria, *És Crist que passa*, n. 52.

[5] Benet XVI, Discurs als jardins vaticans, 5-VII-2010.

^[6] Sant Josepmaria, És Crist que
passa, n. 42.

^[7] Francesc, carta apostòlica Patris
corde, n. 7.

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/meditation/
meditacions-solemnitat-de-sant-josep/](https://opusdei.org/ca-ad/meditation/meditacions-solemnitat-de-sant-josep/)
(17/03/2026)